

ApCsel 3,1-10 nagyon szép példája a Jézust követő közösség életének. Mindenképpen javaslom a közvetlen előzmény a 2.42-47 elolvasását is. A birtokokat és javakat maguknak meg nem tartó emberek szolgáló-szerető közössége a jeruzsálemi jézusi egyház. Mindenük közös, dicsőítik Istent és a nép szereti őket, s naponta mentenek meg lelkeket. Majd jön, mint egy példa erre, a bénán született és magát teljesen elhagyó ember esete. A körülményei nehezek, de elvárja, hogy mások szolgálják, ő maga semmit nem tesz másokért, s talán még magáért sem. Péter megmenti és a volt béna azonnal a templomba, a közösségbe megy, dicsőíti Istent és valószínűleg majd szolgál lelkesen.

Nem hivatkozhatunk hát a nehézségeinkre, korlátainkra: a másokért élés, szerető hozzáállás embertársainkhoz, az emberi közösséghez tartozás: alapvető emberi hivatásunk.

Lk.24,13-35 Lukács sajátos története a húsvéti tragikus események után lógó orral hazafelé bandukoló tanítványoknak. Ők nem a 12 szűk köréből valók, de lelkes tanítványok, s mint vallják: „azt reméltük, hogy meg fogja váltani Izraelt”. Nem ez történt, hanem kivégzés. A hozzájuk csatlakozó idegen tisztábban látja a helyzetet és elmagyarázza, hogy nem ígérek mást az írások sem! Ráadásul úgy beszél, hogy lángolni kezd a szívük. Aztán a kenyértörés rádöbbeníti őket, hogy a történet folytatódik. Az emberfia testét kivégezheték, de a kenyértörő, eggyé váló közösségben tovább él Isten Lelke. Ennek éltetése már rajtuk, és rajtuk is fordul. Nem is emberi testben ismerik föl, hanem a szívet lángoltató, „lelkesítő” tanításban és a kenyértörő (ld. „közös volt mindenük”) osztozó közösségben. Visszatérnek hát Jeruzsálembe és már ott is vagyunk az olvasmányánál, jézusi közösség (= egyház) jön létre.

Élünk-e ilyen jézusi egyházban? Életünk, osztozásunk dicsőíti-e Istent? Még a bénán születettnek is lehetséges volt a váltás, nekünk sem késő...

György Zoltán (Ö2 közösség), Ajkarendek